29/10/2022

«Το τάμα μου στην Παναγία»: Ο Μητροπολίτης Σιγκαπούρης Κωνσταντίνος και η Άννα Βερούλη, συζητούν στο «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει...»

/ Ενορίες

Του Σταμάτη Μιχαλακόπουλου / Ι. Ν. Ευαγγελιστρίας Πειραιώς

Μία από τις παγκόσμιες κορυφαίες αθλήτριες στο αγώνισμα του ακοντισμού, ένα πρόσωπο αγαπητό σε όλους τους Έλληνες, που έδωσε χαρά και ελπίδα και με τα μετάλλια της, μας έκανε όλους περήφανους. Και δεν είναι τυχαίο, ότι μία τόσο μεγάλη αθλήτρια αποδίδει τις επιτυχίες της και την επιμονή της, στην πίστη προς τον Θεό.

Εκδήλωση, στο πλαίσιο της σειράς «**Ελεύθεροι διάλογοι»**, του προγράμματος « **ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει…**», του Ιερού Ναού Ευαγγελιστρίας Πειραιώς, πραγματοποιήθηκε την Παρασκευή 28 Οκτωβρίου. Ο Σεβασμιώτατος **Μητροπολίτης Σιγκαπούρης και Ν. Ασίας κ. Κωνσταντίνος**, φιλοξένησε την Πρωταθλήτρια του ακοντισμού κα Άννα Βερούλη, σε μια συνάντηση με θέμα: «Το τάμα μου στην Παναγία». Η συνάντηση, μεταδόθηκε από το διαδίκτυο, μέσα από το κανάλι του **«ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει…» στο YouTube**.

Η **Άννα Βερούλη** είναι ένα πρόσωπο αγαπητό σε όλους τους Έλληνες, που έδωσε χαρά και ελπίδα και με τα μετάλλια της, μας έκανε όλους περήφανους. Είναι μία από τις παγκόσμιες κορυφαίες αθλήτριες στο αγώνισμα του ακοντισμού, που στο ξεκίνημα της δεκαετίας του 1980, μαζί με την **Σοφία Σακοράφα**, αποτέλεσαν το

πρώτο μεταπολεμικό δείγμα ανάκαμψης του ελληνικού γυναικείου αθλητισμού, σε υψηλό επίπεδο διακρίσεων.

Ήταν η **πρώτη Ελληνίδα αθλήτρια** σε πανευρωπαϊκή οργάνωση, που πήρε **χρυσό μετάλλιο**, κι ένα χρόνο μετά ακολούθησε το χάλκινο μετάλλιο, στο παγκόσμιο πρωτάθλημα στίβου στο Ελσίνκι.
Ακόμη και σήμερα είναι ο άνθρωπος που θα συμβουλεύσει, θα ασχοληθεί με τα κοινά, την τοπική αυτοδιοίκηση, αλλά θα δώσει και την θετική της ενέργεια σε όλους όσοι το χρειάζονται.
Δεν είναι τυχαίο, ότι μία τόσο μεγάλη αθλήτρια αποδίδει τις επιτυχίες της και την επιμονή της, στην πίστη προς τον Θεό.

Πέρασε 25 χρόνια στο στίβο, σε μία εποχή που δεν ήταν οι Έλληνες εξοικειωμένοι με τα μετάλλια, τις διακρίσεις και τους αθλητές και η ενασχόληση με τον αθλητισμό προκαλούσε μία αρνητική διάθεση, πολύ περισσότερο όταν αφορούσε μία νεαρή κοπέλα από μία επαρχιακή πόλη, την Καβάλα. Την δεκαετία του 1970 που η Άννα Βερούλη ήθελε να γίνει αθλήτρια, επικρατούσαν άλλα πρότυπα. Παρακολουθούσε τον ακοντισμό και ήθελε να ασχοληθεί με το ακόντιο, αλλά δεν ήταν εύκολο κάτι τέτοιο.

Ασχολήθηκε πρώτη φορά σε κάποιους σχολικούς αγώνες στην πόλη της Καβάλας, και αυτό της άνοιξε τον δρόμο και αποτέλεσε την αρχή της αθλητικής της καριέρας. Με αυτό τον τρόπο ξεκίνησε, έκανε προπονήσεις και προσπαθούσε πολύ. Τελείωσε το σχολείο, πέτυχε αλλεπάλληλες νίκες σε σειρά αγώνων, πανελλήνιων και διασυλλογικών, κάνοντας πανελλήνια ρεκόρ νεανίδων. Ήταν μία πολύ καλή πορεία, που έγινε σταδιακά, χωρίς να πάψει ποτέ να ονειρεύεται, να γίνει παγκόσμια πρωταθλήτρια. Και σε αυτήν την πορεία δεν την έκαμψαν ούτε οι τραυματισμοί που κατά καιρούς υπέστη.

Το σημαντικότερο μάθημα που πήρε από τον αθλητισμό, είναι να μαθαίνει να αντιμετωπίζει τα προβλήματα της ζωής και αν δεν μπορεί να τα λύνει, να μην την λυγίζουν. «Πρώτα μαθαίνεις να χάνεις με αξιοπρέπεια και να κερδίζεις χωρίς ματαιοδοξία. Αρκεί να προσπαθείς και αυτό που πρέπει να πάρεις, είναι πως, μέσα από όλο αυτό, θα γίνεις καλύτερος άνθρωπος.

Όλοι οι αθλητές έχουν όνειρο τη νίκη, κι έτσι μαθαίνεις να σέβεσαι τον συναθλητή σου, γιατί έχεις το ίδιο όνειρο με αυτόν.» Με το χρυσό μετάλλιο που πήρε στους πανευρωπαϊκούς αγώνες, η Άννα Βερούλη άνοιξε την πόρτα σε εκατοντάδες παιδιά να σκεφτούν ότι ο αθλητισμός, μπορεί να τους ταιριάζει, κάτι που μπορεί μέχρι εκείνη τη στιγμή, να μην το είχαν στο μυαλό τους σαν επιλογή.

Δεν δέχεται όμως τον όρο «ήρωας» που της αποδόθηκε γι’ αυτό, γιατί όπως

τόνισε, έκανε αυτό που της άρεσε πάρα πολύ και δέχτηκε πολύ αγάπη. Το χρυσό μετάλλιο των πανευρωπαϊκών, το δώρισε στην Παναγία της Τήνου. Η Άννα Βερούλη έχει μία ιδιαίτερη σύνδεση με το πρόσωπο της Παναγίας, προσωπική και οικογενειακή.

Ήδη η μητέρα της, όταν ήταν αρραβωνιασμένη, είχε κάνει τάμα στην Παναγία, αν σε ένα χρόνο ήταν παντρεμένη και έκανε παιδί, θα το έφερνε στη χάρη Της. Πράγματι παντρεύτηκε και γεννήθηκε η Άννα Βερούλη, αλλά εκείνα τα χρόνια το ταξίδι για την Τήνο ήταν δύσκολο και το σκεφτόταν πολύ και τελικά, μετά από περιπέτειες, το τάμα εκπληρώθηκε όταν έγινε 9 ετών.

Πάντοτε προσευχόταν στην Παναγία να είναι γερή και να ανταπεξέλθει στους αγώνες. Το χρυσό μετάλλιο που κέρδισε στους πανευρωπαϊκούς αγώνες, και μετά από όνειρο που είδε μήνες πριν, το δώρισε στην Παναγία της Τήνου, ως την δική της ομολογία πίστης. Την προστασία της Παναγίας, την έζησε σε όλη την αγωνιστική της πορεία και η ίδια το ομολογεί με συγκίνηση. Και τονίζει:
«Ο αθλητής πρέπει να πιστεύει, έχει ανάγκη να πιστέψει, γιατί ο Θεός είναι μέσα μας. Και όταν προσευχόμαστε στον Θεό, παίρνει ο ίδιος μας ο εαυτός την δύναμη να προχωρήσουμε. Όταν εμπιστεύεσαι τον Θεό, τίποτα δεν θα σου πάει στραβά.»

Τον διάλογο μπορείτε να παρακολουθήσετε εδώ: